

Signalement portretteert jonge kunstenaars.
Deze maand is de beurt aan Min Oh.

Donkere sprookjes

Prachtig uitgewerkte, naïeve sprookjes op video. Die liet de Zuid-Koreaanse pianist, grafisch ontwerper en beeldend kunstenaar Min Oh afgelopen november zien tijdens RijksakademieOPEN 2011. Maar er zit een naar-geestig randje aan.

door Sandra Spijkerman

© MIN OH, videoprojectie *Daughter*, 2011, Rijksakademie, Amsterdam,
foto: Willem Vermaase, Courtesy de kunstenaar

Een engelachtig meisje knipt bijzondere vormen van wit papier. Dan gaat ze naar de keuken. Als ze de deuren van een ouderwetse kast opent, zien we waar het schurende geluid dat ze hoort vandaan komt: een serie witporseleinen kopjes en kannen draait en schuift alsmäär heen en weer. Terug in haar kamer haalt ze een blauw kopje onder haar bed vandaan. Daar haalt ze in de hal enkele papieren vormen uit waarvan ze een jurk maakt. In de jurk gaat het meisje een spelletje elastieken, de lange elastische lijnen komen in een vervaarlijke close-up in beeld. Tenslotte keert ze terug naar haar kamer om verder te knippen. Dat is het verhaal dat zich ontrolt in Ohs recentste video *Daughter* (2011).

“Dat naïeve, sprookjesachtige en mooie is bedoeld om de kijker te verleiden,” vertelt Oh (1975) in haar atelier op de Rijksakademie. “Mensen willen het liever over positieve en mooie dingen hebben, maar ik denk dat dat niet kan zonder het negatieve, het donkere. Die tegenpolen houden elkaar in balans en smelten soms zelfs samen. Dat wil ik zichtbaar maken.”

Concreet belicht Ohs werk de donkere kant van het menselijk bestaan door begrippen als controle, psychologisch geweld en machtsspelletjes tot onderwerp te nemen. Directe aanleiding voor *Daughter* vormde haar

relatie met haar moeder. Zoals een sjamaan probeert controle uit te oefenen over moeder natuur, zo deed Oh als kind verwoede pogingen om haar moeders boze buien draaglijk te maken. Dergelijke persoonlijke ervaringen tilt Oh via sprookjes naar een universeel niveau. In *Daughter* heeft ze het verhaal uitgewerkt aan de hand van drie fysiek en psychologisch verschillende ruimtes. De slaapkamer van het meisje refereert aan het alledaagse leven, terwijl de keuken staat voor de onvoorspelbare moederfiguur en het bovennatuurlijke. De hal is de ruimte waar de ontmoetingsrituelen plaatsvinden tussen deze twee tegenpolen. Als ritueel koos Oh een kinderspelletje dat eruit ziet als een vrolijke dans.

ORIGAMI

Dat Ohs sprookje overkomt als mooi en naïef, komt in de eerste plaats door de vormgeving. Kleuren zijn spaarzaam en zorgvuldig op elkaar afgestemd. Een bijzondere rol is weggelegd voor een speciale papieren ‘vorm’. “Ik heb geëxperimenteerd met papier en Japanse origami. Door te snijden en te vouwen ben ik tot een basale, natuurlijke vorm gekomen. Die is rond en strak, maar tegelijk kwetsbaar. Ik noem het ‘paper milk’, omdat het me aan melk doet denken. Vandaar ook dat het papier uit een kopje komt.” De jurk is geïnspireerd op een kostuum

MIN OH, still
uit *Daughter*, 2011,
Rijksakademie,
Amsterdam, Courtesy
de kunstenaar

van het Asmat-volk uit Nieuw-Guinea, waar Oh via kunstenaar Roy Villevoye, een van de 'advisors' op de Rijksakademie, mee in aanraking kwam. Ook de belichting draagt bij aan de schoonheid en het sprookjesachtige effect. "Ik heb kunstlicht gebruikt, want ik wilde dat je kunt voelen dat het verhaal artificieel is. Bovendien worden de scènes daardoor dramatischer."

Met al die sterk gecontroleerde elementen bouwt Oh een visueel rijk en perfect afgewerkt verhaal op. Een ogenschijnlijk harmonieus verhaal, ware het niet dat bijvoorbeeld de dreigende close-up van het elastieken en het schurende geluid van het draaiende serviesgoed je een hint geven dat er nog iets anders aan de hand is. Iets minder rooskleurigs. "De rauwe kwaliteit van het geluid en de montage geven het naïeve verhaal reliëf."

Voor *Daughter* liet Oh het geluid van schuivend serviesgoed samensmelten met een repetitief muzikaal fragment van componist Steve Reich. Oh, die vanaf haar zesde piano speelt, dacht er lang over om zelf de muziek in te gaan. Maar eenmaal afgestudeerd aan de Seoul National University bleek dat toch te weinig voldoening te geven. "Je bestudeert het werk van een oudere componist en dat speel je dan opnieuw. Ik wilde op een andere manier communiceren en besloot toen grafische vormgeving te gaan studeren."

In 2006 vertrok ze naar Amerika, om haar masteropleiding te volgen aan de Yale University in New Haven. "Dat heeft me totaal veranderd. Eenmaal in een ander land, los van mijn familie met haar tradities kon ik vrijuit spreken en doen wat ik zelf wilde." Doordat op Yale geen onderscheid wordt gemaakt tussen design en beeldende kunst, kwam Oh ook met dat laatste in contact. Al gauw bleek dat ook het vak van grafisch ontwerper haar niet genoeg te bieden had. Uiteindelijk wil ze haar eigen verhaal kunnen vertellen. Vandaar dat ze zich ongeveer twee jaar na haar afstuderen aanmeldde bij de Rijksakademie.

**ALS RITUEEL KOOS OH
EEN KINDERSPELLETJE
DAT ERUIT ZIET ALS EEN
VROLIJKE DANS.**

MIN OH, video-
projectie *Daughter*,
2011, Rijksakademie,
Amsterdam, foto:
Willem Vermaase,
Courtesy de kunstenaar

LIEFLIJK RIJMPJE

Haar eerste videowerk maakte Oh al in 2006: *The Beautiful World*. Daarin schotelt zij ons met knipsels uit wit papier een verhaal voor over een meisje dat ontdekt dat de bijtjes er niet alleen voor de bloemetjes zijn, maar dat ze ook kunnen steken. Een jaar later volgde *Monkey's Butt is Red*. Hierin zien we een serie kaarten voorbijkomen, waarvan de plaatjes elkaar op een sterk associatieve manier opvolgen. Ondertussen wordt er als ondertiteling een lieflijk rijmpje opgezegd. De video begint en eindigt met een aapje met rode billen. Ook hier al laat Oh een situatie geheel gecontroleerd en esthetisch uitgebalanceerd gruwelijk ontspreken.

Naast videowerk houdt Oh zich bezig met performances. In *A Dialog* (2009-2010) combineert ze videoprojectie met live actie, muziek en choreografie. Het publiek speelt hierbij een belangrijke rol. "Het zijn eigenlijk verschillende korte verhalen. Het publiek kan aan het eind van zo'n verhaaltje telkens een keuze maken, maar welke dat ook is, het slot is zo ontworpen dat de uitkomst hetzelfde is. Samen spelen we een groot spel." Op de Rijksakademie experimenteerde Oh het afgelopen jaar met narratieve video's. Parallel aan *Daughter* ontstonden kortere video's als *Mother* (2011), met hetzelfde jonge meisje, nu met kantelende schotels, *Banana* (2011)

waarin onder gekreun en heftig gegil een banaan tot *smoothie* wordt verwerkt en tot slot *Birds* (2011), waarin kopjes en kannen als vogels rondjes lijken te draaien. Oh beschouwt deze korte films als 'études': vingeroefeningen en zelfstandig kunstwerken tegelijkertijd.

Komend jaar op de Rijksakademie experimenteert Oh verder met het samenbrengen van de verschillende disciplines die zij in huis heeft. "Ik wil proberen muziek, performance en videokunst te combineren tot één interdisciplinair kunstwerk. De laatste tijd verdiep ik me in de artistieke activiteiten van de Joseondynastie [Koreaanse dynastie, die duurde van 1392-1897, red.]. De bestuurders en ambtenaren van die dynastie regeerden niet alleen, ze bedreven ook poëzie, schilderkunst en muziek. Daarbij waren ze tegelijkertijd toeschouwer, maker en uitvoerder. Dat vind ik fascinerend."

'KUNST KAAPT FORT',
KAAP 2012 (VOORMALIGE KLEINE BIËNNALE)
27 MEI T/M 17 JULI 2012

Fort Ruigenhoek, Ruigenhoeksedijk 125, Groenekan
WWW.KAAPWEB.NL
WWW.MIN-OH.NET

**DE VIDEO BEGINT
EN EINDIGT MET EEN AAPJE
MET RODE BILLEN.**

